

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 9 Φεβρουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

Ο ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΣ

Ο Συνταγματικός εἰρήκε ἐπὶ τέλους τὸν Ἀλεξάνδρον τὸν θελομένον νὰ τὸ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ κ. Ράλλης, ὡς πρόεδρος τῆς Βουλῆς, θὰ παίξῃ πραγματικὸν ρόλον Ἀλεξάνδρου καὶ θὰ κατορθώσῃ νὰ βίῃ χαλινάρια στὸ θηρίον ἐκεῖνο τῆς Ἀποκιλίσεως μὲ τὰς διακοσίας τόσας κεφαλὰς, μὲ τὰς ἰσαριθμοὺς γλώσσας καὶ μὲ τὰ διπλάσια ρουσφετογόνα χέρια, τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἑλληνικὴ Βουλὴ.

Θέλομεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν αὐτό. Λόγος σπουδαιότητας, νὰ συγχαροῦμε τὸν κ. Δηλιγιάννην καὶ τοὺς ἑκατὸν εἴκοσι ἐπτὰ του, διότι ἐξέλεξαν τὸν κ. Ράλλον πρόεδρον, ἐν γνώσει ὅτι βιάζοντο κεχαγιά στὸ κεφάλι τους.

Καὶ τί κεχαγιά! Ὅσοι τὸν γνωρίζουν, ὅσοι ἔχουν μελετήσει τὸν ἀσιαλένιο χαρακτῆρα του, ὅσοι ἔχουν ἐκτιμήσει τὰς ἀρετὰς του, ὅσοι ἔχουν θαυμάσει τὸν ἱπποτισμὸν του, δὲν ἀμφιβάλλουν καθόλου ὅτι ὁ κ. Ράλλης ὅσον καὶ ἂν ἐξελέγη ἀπὸ τοὺς Κορδονικοὺς, εἶνε καὶ θὰ μένῃ πάντοτε Ρ α λ λ ι κ ὁ ς, μὴ θυσιάζων διπλ. τὸν κ. Ράλλον, χάριν τοῦ ὁποῖου καὶ κόμμα ὑλόκληρον ἄλλοτε ἐθυσίασε.

Ἀπόδειξις τρανωτάτη ὁ εὐχαριστήριος λόγος τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε καταλαμβάνων τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἔμεινε καθόλου εὐχαριστιμένους ὁ γι-

ραῖος Κορδονάρχης, ἀφοῦ ἦτο μία ἐπίσημος χειραφέτησις ἀπὸ τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ κόμμα ποῦ τὸν ἀνέδειξε Πρόεδρον.

Εἶνε νευρικός ὁ κ. Ράλλης, εἶνε βίαιος. Εὐτυχῶς ὅμως ἀπὸ τὴν νευρικότητά του καὶ ἀπὸ τὴν βιαιότητά του δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνον τὰ κεφάλια τῶν κ. κ. βουλευτῶν, ἀφοῦ τὸ Προεδρικὸν κουδούνι δὲν μετακινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἀνάγκη πᾶσα νὰ καταστοῦν ἀμετακίνητα καὶ τὰ μελανοδοχεῖα τοῦ Προεδρείου.

Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΣΤΗΣΗ

τὴν στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν διὰ τῆς Δημοτικῆς ἢ κυβερνητικῆς, ἀφοῦ τὸ θέλει. Κανεὶς δὲν τὴν ἐμποδίζει. Ἀλλὰ γιατί τάχα νὰ τὴν ἀντικατάστησιν μόνον εἰς τοὺς Δήμους καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν Νομῶν;

Ἡ κλοπὴ τοῦ χρυσοχείου Κωνσταντᾶρα τὴν ἐπεισε ὅτι εἰς τὰς προνομιστοὺς αὐτὰς πολεὶς ἢ στρατιωτικὴ Ἀστυνομία λειτουργεῖ κανονικώτατα;

ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΟΥΜΕΝ

νὰ μὴν ἀναφέρωμεν μίαν κριτικὴν γεμάτην δροσιὰ καὶ γεμάτην υγείαν, γεμάτην εὐκρίνειαν καὶ γεμάτην ἐσθὴν πρατήρησιν, τὴν ὁποῖαν ἐδιαβάσαμεν εἰς τὸ προχθεσινὸν φύλλον τῆς «Ἀκροπόλεως» περὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου καὶ περὶ τῶν νεοελληνικῶν ἔργων τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος ἄρχισαν νὰ παίζωνται εἰς αὐτό.

Ὅσον καὶ ἂν πειράξῃ τὰ νεῦρα καὶ κηλιδόνη τὴν ἀφθιτον δόξαν τῶν θεατρικῶν συγγραφέων μας ἢ κριτικὴ αὐτὴ ἐλευθεροστομία, δὲν διατάζομεν νὰ τοὺς διαβεβαιώσωμεν ὅτι ἔτσι μόνον θὰ κατορθώσῃ νὰ βγάλουν καὶ αὐτοὶ κᾶτι τῆς προκοπῆς, ἂν ἐννοεῖται ἔχουν καὶ κᾶτι μέσα τους, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις, μὲ τὴν δημοσιογραφικὴν δῆθεν κριτικὴν πράγματι ὅμως ἀηδέστατην ρεκλαμοκρουσίαν, προκαλεῖ ἕως τῶρα μόνον τὸ μεϊδιάμα, ὅταν δὲν κατορθῶν νὰ προκαλέσῃ τὸν οἶκτον.

Ἢ κριτικὴ τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου κ. Τιμ. Σταθ. ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ὀλίγον τελματώδη οἰκόπεδα τῆς δημοσιογραφικῆς κριτικῆς καὶ τὸ ἐπιτύχῃ. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἀκόμη περισσότερον, μὲ τὸν καιρὸν, ἀφοῦ τὰ πρῶτὰ τῆς βήματα εἶναι τόσο στερεὰ καὶ τόσο γενναῖα.

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

μία φορά, κύριοι, καὶ ὄχι παῖξε γέλασε!

Ἦτο ἄρρωστος. Κρατοῦσε μὲ τὸ μαντήλι τοῦ σφραγισμένου τοῦ στόμα γιὰ νὰ μὴ πάρῃ ἄερα, καὶ ὅμως σηκώθηκε καὶ πῆγε εἰς τὴν Βουλὴν.

Μάλιστα! Ἐπῆγε γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν Ἀρχηγόν του, γιὰ νὰ ψηφίσῃ τὸν πρόεδρον.

Μὲ πόσας δεκάδας ρουσφετίων, παρακαλοῦμεν, πληρώνεται ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆ;

Καὶ ὁ Ἀρχηγός του τὸν εἶδε, συνεινήθη, καὶ τοῦ ἔνευσε ἐπανειλημμένως νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ἢ παλύτιμος υγεία του!

Κ' ἔπειτα σοῦ λένε μερικοὶ πῶς δὲν ἔχει καὶ ἡ πολιτικὴ τὰ εἰδύλλια τῆς καὶ τὰ σονέτα τῆς!

ΓΡΗΓΟΡΑ

πολὺ γρήγορα ἐτελείωσε τὴν εἰδήσειν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Μόλις εἰς μίαν συνεδριάσειν καὶ μόνον.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουν μερικοὶ ποῦ ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ ἀγορεύσις του θὰ διαρκέσῃ τόσας συνεδριάσεις ὡς ἑκατομμύρια ἐπρόκειτο διὰ τῶν οικονομῶν του νὰ δωρῆσῃ εἰς τὸ ἔθνος. Ἡμέρα καὶ ἑκατομμύριον. Δεκατέσσαρα ἑκατομμύρια—δεκατέσσαρων ἡμερῶν ἀγορεύσεις.

Ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ ὅμως ὅτι τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ εἶναι φανταστικά, καὶ ὅτι ἐν τῇ πράξει θὰ κατέλθουν μόνον εἰς 60 χιλ. δραχμῶν, εἰς τὰς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνωνται καὶ αἱ οικονομίαι αἱ ἐπενεχθεῖσαι διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ἡμεροδεικτῶν τῶν δημοσίων γραφείων ὡς καὶ ἡ ἐκ τριάκοντα δραχμῶν ἀναγραφομένη πίστωσις διὰ τὴν συντήρησιν τῶν γάτων τῶν Ὑπουργείων; Αὐτὰ διατείνονται οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, ἢ δὲ πικρὰ πειρὰ μᾶς ἀναγκάζει δυστυχῶς νὰ τοὺς πιστεύσωμεν!

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ

ὁ κ. Δηλιγιάννης, λέγουσιν νὰ χειραφετήσῃ τὴν Δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν Πολιτικὴν καὶ ἔχει μάλιστα ἔτοιμον καὶ τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον.

Καὶ θ' ἀρχίσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ τὸν κατώτερον κλάδον τῆς Δικαιοσύνης, τὰ Εἰρηνοδικεῖα. Θὰ διορισθῇ Ἐπιθεωρητής, καὶ αὐτὸς μόνον θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ τὴν μετᾶθεσιν καὶ τὴν παύσιν τῶν Εἰρηνοδικῶν. Καὶ ὁ ὑπουργός θὰ ἐκτελεῖ καὶ τίποτε παραπάνω.

Καλὰ καὶ ἅγια ὄλ' αὐτά. Δὲν μᾶς λέτε ὅμως πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφ' ἐνός

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

(3)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ἔβελ. (Τὸν παρατηρεῖ ὀλίγον, ἔπειτα σηκώνεται, διευθύνεται πρὸς αὐτὸν συγκεκινημένην, λυμβάνει τὰς χεῖρας του καὶ μὲ φωνὴν κλυπομένην ἀπὸ δάκρυα). Ὡ Ἐδμόνδε!...

Ἔδμ. (Πετημένος). Ἐδελίνα... τί εἶνε ;... τί ἔχεις ;... Ἐγὼ ὄκρως, ἐμπρός, γιατί κλαῖς ;...

Ἔβελ. (Ὡς ἦνω). Ἄν ἦτο ἀλήθεια ὅτι μ' ἀγαπᾷς πάντοτε...

Ἔδμ. (Ὡσεὶ ἐκπληκτός). Ἄλλ' ἀμφιβάλλεις ;... Μὰ γιατί ;... Πρέπει νὰ σκεπτόμεθα.

Ἔβελ. (Ὡς ἦνω. Στενάζουσα μὲ πικρίαν). Νὰ σκεπτόμεθα... Δὲν ὀμιλοῦσες περὶ σκέψεως ἄλλοτε.

Ἔδμ. (Προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὴν καθησυχάσῃ). Τὰ ἴδω πάλι. Ἀλλὰ... — παιδί μου — πρέπει λοιπὸν ἢ

ἀγάπη μας νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν σφραγίδα τοῦ πυρετοῦ ;... Ἔχεις ἓνα εὐλογημένον κεφάλι ποῦ δὲν ἐννοεῖ τὰ πράγματα...

Ἔβελ. (Ὡς ἦνω). Ἀπεναντίας μάλιστα... Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι τὰ ἐννοῶ πολὺ καλᾶ... (μὲ παράπονον παρατηροῦσα αὐτόν). Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον.

Ἔδμ. (Μὲ ἀξέουσαν νευρικότητα). Ἀλλὰ ναι, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ... ἓνα μῆνα τώρα αὐτὴ ἡ ἱστορία... (σχεδὸν ἀκουσίως, μὲ κῆποιον ὀρμητικότητα). Μὴ ἐπὶ τέλους μὲ ἐσκότισες...

Ἔβελ. (Ἀμέσως, μὲ θλιβερώτατον μεϊδιάμα). Σὲ ἐσκότισα. Βλέπεις, ἄρχισα νὰ σὲ σκοτίζω.

Ἔδμ. (Ἀνθιστάμενος). Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἐὼν ἐξυκολουθήσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... (μὲ κῆποιον γλυκύτητα). Ἐλκ δὲ, Ἐδελίνα, μὴ κᾶνης τρέλλες τώρα, δὲν θέλω, ἔφρισε τὰ κλάσματα... (Μὲ περιπαθῆ φυσικότητα). Ἀφοῦ σὲ βεβαιώνω ὅτι σὲ ἀγαπῶ πάντοτε...

Ἔβελ. (Παρακλητικῶς). Ἀλήθεια, Ἐδμόνδε ; Εἶνε λοιπὸν ἐλήθειαι ; μὴ μὲ ἔπαρξες ;... Ἐὰν ἐγνωρίζεις ποῖα ἔβασαν μὲ κυριεῖαι ἔταν συλλογίζομαι ὅτι εἰμπορεῖς νὰ κουρασθῆς μίαν ἡμέραν ἀπὸ ἐμὲ !

Ἔδμ. (Μὲ ζωηρὸν μεϊδιάμα). Ἀλλὰ μὴ τὰ λές οὔτε κᾶν αὐτά.

Ἔβελ. (Ἀναστενάζουσα). Δὲν ἤθελα νὰ τὰ σκέπτομαι, ἀλλὰ...

Ἔδμ. (Μειδιῶν ἐρωτικῶς). Θὰ σοῦ σπογγίσω τὰ δά-

κρυα μὲ ἓνα φιλὶ στὰ μάτια, εἰς τὰ ὄρατά σου μάτια... (φιλιῶν αὐτήν).

Ἔβελ. (Συγκεκινημένη, εὐτυχῆς, εὐγνώμων). Ἀγαπητέ μου Ἐδμόνδε, εὐχαριστῶ... πόσο καλὰ κάνεις νὰ μὲ παραγορῆς...

Ἔδμ. (Ὡς ἦνω). Δός μου λοιπὸν καὶ σὺ ἓνα φιλὶ.

Ἔβελ. (Ὡς ἦνω καὶ μὲ ὄρμη). Ὡ ναι, πολλά, πολλά... (ἐναγκαλιζομένη καὶ ἀσπάζομένη αὐτόν). Ὅτι θέλεις, πάντοτε... Ὡ Ἐδμόνδε! Ὡ Ἐδμόνδε! τί βέσικος γιὰ μὲ νὰ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ κρύβω πάντοτε τὸν ἔρωτά μου...

Ἔδμ. (Τετραγυμένως). Τὸ θές λοιπὸν νὰ γείνη ; Γνωρίζεις πολὺ καλᾶ...

Ἔβελ. (Ἐξυκολουθοῦσα—μὲ τοὺς βραχίονας πάντοτε εἰς τὸν τράχηλον ἐκείνου). Νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἐφευρίσκω πάντοτε ψεύδη ὅπως ὑποκλίπτω μερικὰς ὥρας... (μὲ ἀξέκουσαν κίθνησιν) καὶ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ... (σχεδὸν χαμηλοφώνως, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενίζοντας κατὰ γῆς). Εἰς ἓνα δωμάτιον... (Διακοπῆ. Ἐπιναλωμένη μὲ αἰσθηματικότητα) Ὡ δὲν ἦτο καλλίτερον ἐὰν ἐξυκολουθοῦσθε νὰ βλεπόμεθα ἔξω ;

Ἔδμ. (Μειδιῶν) Ναι... στὸ ὄροσ... στὴν ἐσχάτη... στὰ λειβάδια... (γελῶν) διὰ λίγο διαστρημα εἶνε καλὸν, ἀλλ' ἔπειτα...

Ἔβελ. (Συγκεκινημένη, μὲ γλυκύτητα ἀνάμικτον μὲ

νά όνειροπολή την χειραφέτησιν τής Δικαιοσύνης και άφ' έτέρου νά επιδιώκη νά υποδουλώσῃ τόν στρατόν στην Συνκλαγγήν καταργών την Γεν. Διοίκησιν ;

ΑΠ' ΕΞΩ

άπό τό 'Υπουργείον τών Οικονομικών ἔσαν σωριασμένα προχθές μερικά παληοτάριδα, λείψανα τής επισκευής ή όποία γίνεται μέσα στό 'Υπουργείον.

Και κάποιος πού τά είδε, παρετήρησε φιλοσοφικώτατα :

— Είνε τά πολεμοφόδια τά όποια φυλάσσει ό κ. Δηλιγιάννης για ώρα ανάγκης ! . . .

ΤΟΝ ΕΒΑΛΕ

μέσα στην καρότσα του, την άνοικτὴν, εκάθησε κι' αυτός στο πλάι του, και τόν περιέφερε ανά τούς 'Αθηναϊκούς δρόμους.

Και νά τόν βλέπατε τό χαμάρι πού είχε ! Χωριάτης, με τά χωριάτικα ρούχά του και με τό κοῦκον στο κεφάλι, και νά κάθεται στο πλάι του βουλευτοῦ του!... Και σ' άνοικτὴ καρότσα, μάλιστα!...

'Ο κ. βουλευτής εχαιρετούσε δεξιά κι' άριστερά και στους παιδ γνωστούς του, πού τόν εκόιταζαν μεκπληξιν και τού ανταπέδιδαν τόν χαιρετισμό με χαμογέλιο, μισούλινε τό μάτι του πονηρά, σάν νά τούς έλεγε :

— Τί νά κάνης ; Αυτά τραβούμε μείς οι πολιτευόμενοι !

Κι' ε χωριάτης, ό εκπροσωπών την στιγμὴν εκείνην τόν χαμάλην λαόν, τόν κοροϊδευόμενον και εκμεταλλευόμενον, εκορδονώτανε μέσα στην άμαξα και στριβε με περηφάνεια τό μουστάκι του.

Συναγματικωτάτη ή εικών !

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μία άληθινή άλεπού δέν καλεϊ μονάχα άγουρα τὰ σταφύλια που δέν μπορεί νά πλησιάστ, άλλ' άκόμη κι' εκείνα τὰ όποια πλησιάζει άλλὰ φροντίζει νά μή τὰ πλησιάσουν κι' άλλοι.

'Ο συγγραφεύς πρέπει νά σιωπή όταν τό έργον του προτφέρεται νά διμλήσῃ.

Τό βέλος του πνεύματος είνε τό επίγραμμα πού κλμουν εις τόν θάνατον ενίς κισθήματος.

περιπληθές παράπονον) 'Αλλ' έπειτα . . . 'Αλλ' έπειτα... 'Ομως, ένθυμείσαι. 'Εδμόνδε, εκείνο πού μου είχες πη δια νά με πείσης όπως . . . 'Ενθυμείσαι, μου είχες δικισθή . . .

«Μονάχα την ψυχή σου θέλω, άλλὰ την θέλω, την γυρεύω δλόκληρη».

'Ετσι μου έλεγε . . . άλλ' άργότερα δέν ήρξέσθης, δέν ευχαριστήθης άπ' αυτήν μόνην . . . ('Ο 'Εδμόνδος κάμνει έν κίνημα). Μή φοβείσαι, δέν έχω τό θάρρος νά σε κατηγορήσω, ξέρεις, άπ' ένός διότι δήλωσεν ώρας τόσον εύτυχείς... (παρτηρούσα αυτόν εις τούς δρθακμούς) λέγω δήλωσεν, διότι δέν άμφιβέλλω ότι και δι' έσε αι ώρα εκείνη ήσαν εύτυχείς, άλλθεις ;

'Εδμ. (Σφίγγων αυτήν ζωηρώς). 'Ω ναι, ναι. άγάπη μου... δέν θά τες λητμονήσω ποτέ όσον ζήσω . . . (Σχεδόν άκουσίως). 'Ακόμη και αν άνγκασθώμεν νά υποκύψωμεν εις μοιραϊόν χωρισμέν, όταν υποχρεωθώμεν νά χωρισθώμεν...

'Εβελ. ('Ανακρίτωσα). Νά χωρισθώμεν, νά χωρισθώμεν, τί λές ; (με άφέλειαν). Και τότε... και νά ένωθώμεν ;

'Εδμ. (Με ύψος ύπεροβουλίας). 'Εβελίνα...Θεά μου, τό μέλλον δέν είνε παρὰ ένα έρωτηματικόν σημεϊόν... κανείς ποτέ δέν τό γνωρίζει...

'Εβελ. ('Εξ ένω, σχεδόν τρέμουσα). 'Αλλά σύ... Και πώς... ; Δέν θά με έγκαταλείψης . . . τώρα ;

'Όταν τοποθετούμεν την άλήθεαν εις την κεραλήν, δέν έννοούμεν γενικώς ότι τό κεράλι μας, και αυτό επίσης, δέν είνε τοποθετημένον εκεί όπου έπρεπε νά είνε.

'Η ματαιότης είνε ή εύπρεπής προσωπίς τής άγερωχίας.

Τοποθετῆσαι πολύ χαμηλώτερον του έλλου, δίδοι σύ ζητείς νά θέσης την εξαίρεσιν, άλλ' εκείνος τόν κανόν.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΑΝΘΟΦΟΡΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Φιλτάτε «Νουμά»

Κάθε τόσον διαβάζω εις τας έφημερίδας κάτι άθωα πειράγματα δια δύο τρεις βουλευτάς μας οι όποιοι έχουν πάντοτε με άνθος ώπλισμένην την μπουντουιέρα των. Δίχως άλλο εκείνοι πού τά γράφουν, θέλουν νά ειπουν με αυτό ότι υπάρχουν και βουλευται τών όποιων ή μπουντουιέρα μόνον έχει κάποιαν αξίαν. Δέν έχουν όμως καθόλου δικιον. Τό άνθος δέν άποδεικνύει μόνον φιλαρέσκειαν, άλλὰ και τρυφερότητα αιτημάτων. 'Οσάκις δέ πηγαίνο εις την Βουλήν και πηγαίνο τακτικώτατα—και περιεργάζομαι με τά φασαμαίν μου τούς νεκρούς πατέρας του 'Εθνους, πάντοτε σταματώ μετὰ συμπαθείας εις τούς φιλανθείς, με την βεβαιότητα ότι οι κύριοι αυτοί άφου άγαπούν τόσον τά άνθη είνε αδύνατον νά μή άγαπούν και την πατρίδα των.

Με τούς χαιρετισμούς μου

'Η Μυριά

ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓ ΚΑΙ ΡΩΜΗΟΙ

Κύριε Διευθυντά του «Νουμά».

Κάποιος κύριος, θεατρολόγιος θραώ, λαμβάνων άφορμήν άπό την προχθεσινήν άραιοτάτην παράστασιν του Βασιλ. Θεάτρου, επιτίθεται άγρίως κατά του 'Αθηναϊκού κοινοῦ, χαρακτηρίζων αυτό ως άνάξιον νά έννοη έργα λεπτότατα, ως είνε ή κωμωδία του Νορβηγού Στρίντμπεργ «Δέν παίζουν με την φωτιά.»

'Εδμ. (Περιπληθές, ώσει εκπλητος). 'Αλλά νομίζεις, 'Εβελίνα ; Μονάχα λέγω... 'Εβελ. ('Ως ένω, άγωνισώσ, περιπτυσσομένη αυτόν). Δέν θά με έγκαταλείψης, άλλθεις, 'Εδμόνδε, τώρα ;... Τώρα πού εγείνω ιδική σου, πού είμαι ιδική σου, πού μ' εκκαμεις ότι ; ήθελες... 'Εδμ. ('Ως ένω, μειδιών και θωπεύων αυτήν). 'Ησύχασε, κόκαλα μου, ήσύχασε... τί σκέπτεσαι λοιπόν... Βεβαίως ότι...δέν μπορεί νά γίνη... ότι επεθύμει κανείς... Αΐ ! αν εξήρατό άπό έμέ... 'Αν ήμπορούσα !... 'Εβελ. (Πάντοτε άγωνισώσ, άλλὰ πιστεύουσα). 'Α ! αν ήμπορούσες ; θά μ' ένυμρεύεσο, άλλθεις, άμείως... 'Εδμ. ('Ολίγον άδέβειος, παλαίον προς εκυτόν). 'Αλλά...έν ήμπορούσα... πιστεύω... (με γοητευτικήν φυσικότητα). 'Αλλ' επί τέλους δέν μου λές τί άνάγκη είνε νά νυμφευθώμεν για νά είμεθα εύτυχείς ; Ζώμεν τόσον καλὰ τώρα... Απεικνίτικς όταν γίνωμεν σύζυγοι, πώς ήξούρει ; είνε τόσα μικροπράγματα εις τόν γίμον όστε παρ' όλην την καλήν διάθεσιν...πιστεύσέ το, άγάπη μου... Νά νυμφευθώμεν ; 'Αλλά σοβαρά τό λές ; τό έπείρησες ; Και δέν γελῶς ; 'Ανδρα ; και γυναίκα...οι δύο μας ;... (γελών). Αΐ ! πώς σου φαίνεται ; (ζωηρώς) Δέν ή' άπολύσωμεν πλέον στιγμάς όμοίως με αυτές... έρασταί. έρασταί, έρασταί πάντοτε... (με άξέουσαν έπιθυμίαν) 'Εβελίνα, άκου, έλα έδώ (λαμβάνων αυτήν δια τῆς χειρός, οδηγών αυτήν εις τό δεξιόν και προσπαθών νά την καθήσῃ).

'Εχει άδικον ό κ. θεατρολόγιος. Οι ρωμαγοί άπαξάπαντες, τμήμα του όποιου άποτελει και τό 'Αθηναϊκόν κοινόν, είνε εις θέσιν νά έννοούν έργα λεπτότερα άκόμη και τεχνικώτερα άπό την έν λόγφ Νορβηγικήν κωμωδίαν, άπόδειξις δέ τρανωτάτη τούτου ότι έννοούν και χειροκροτούν ένθουσιωδώς την «Σαφρώ» του κ. Κλαποθάκη και την «'Εσμέ» του κ. Περσεϊάδου.

'Ολος πρόθυμος θεατής.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κ. Παροῦ. 'Αρκιότατον. Θά δημοσιευθῃ προσηγώς. Ευχαριστούμεν.—'Όπως θέλεις, φιλτάτε Γ. Περγ. 'Εστω και δύο δύο. ή κ' ένά ένά, άναλόγως του χόρου.—'Εγχετε δικιον, κυρία Κατ. Τ. Θά τῆ δημοσιεύσωμεν και τά δύο, και την «Οικογένειαν στη γυάλα» και την «Οικογένειαν στο Βιζαβί». 'Αφου δέν έχομεν ρέτος κομμάτι, ός περάσωμε με την 'Αποκρητ των περασμένων ετών ! — 'Η μεγαλοφυία άρχίζει τά ωραία έργα, άλλ' ή έργασία τά τελειώνει. Είνε γνώμη του Hansliek αυτή. Δέν την εύρίσκετε όρθήν, κ. Νεσπτόλεμε ; — κ.κ. Ε. Ριτ. Ν. Γιαν... Α. Σιγ. εις Πάτρας. Συνδρομική σας ελήφθησαν ευχαριστούμεν. — Κον Α. Σαπ...εις Νέαν 'Υόρκην. 'Επιταγή ελήφθη. Ευχαριστούμεν.

Δεκαπενθήμερον επιστημονικόν και καλλιτεχνικόν περιοδικόν

'Ιδρυται : Γ ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησία Δρ. 10 Κ Εις την «Κριτικήν»
» έξάμνος » 6 Ρ συνεργάζονται οι καλ-
» τμήμνος » 4 Ι λτεροι λόγιοι κ' επι-
I στήμονες, ιδικοί μας και
I ξένοι.

Δια τό έξωτερικόν Διά πῶσαν αίτησιν :
Συνδρ. έτησία ψυ. χρ. 18 Κ Διεύθυνση «Κριτικής» 'Αθήνα,
» έξάμνος » 6 Η Διευθυντής 20

'Η «Κριτική» είνε τό εύθηνότερον τών μέχρι τούδε εκδοθέντων περιοδικών

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Πρακτορείον τών 'Εφημερίδων και εις τά κισθία τών πλατειών Συντάγματος 'Ομονοίας, 'Εθνικής Τραπέζης και Βουλῆς.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ

'Ακου... Πίς μου ; μ' άγαπή ;... 'Εβελ. ('Αντισταμένη άσθενώς με δρθακμούς δακρυσμένους). 'Οχι... μή με κάνης έτσι... μου χαλῶς τό κτένισμά μου... 'Εδμ. (Κυριευόμενος περισσότερον άπό επιθυμίαν). Τί περιάζεις, 'Εβελίνα ;... (Κατορθώνει νά την καθισή επί τών γονάτων του). 'Εβελ. ('Απαλλασσομένη και άνεγειρομένη άποτόμως). Πώς τί με τίς !... δέν με άγαπῶς πλέον ! 'Εδμ. (Με κάποιαν όρμήν). 'Επί τέλους ! 'Εβελ. ('Ομοίως νευρική). Λίγε όσο θέλεις επί τέλους... άλλ' έτσι είνε... 'Ηθελα όμως νά μάθω για ποίαν αίτιαν δέν μπορείς νά με κάμης δική σου... 'Εδμ. (Μειδιών περιπληθώς και ήδονικώς). Νά σε κάμω δική μου ; 'Αλλά ναι, άλλ' όλας τας στιγμάς... Τί ! άλλ' αυτό θέλω και εγώ... 'Εβελίνα, σου λέω, έλα . . . (Ζητών νά την έλκύσῃ με κινήματς, με τό βλέμμα με την ζωήν). 'Ελα έδώ... 'Εβελ. ('Ορθή, βήματά τινε μακράν αυτού. Με ζωηράν στάσιν, νευρική, νεύουσα όχι). 'Εδμ. (Εγείρομενος, διευθυνόμενος προς αυτήν και ζητών νά την πείσῃ. 'Ως ένω). Και γιατί... 'Εβελ. ('Εξ ένω). 'Εδμ. (Στενοχωρούμενος, με κάποιαν βικιότητα). 'Ω τώρα...Βλέπεις...χάνομεν άδικως τόν καιρόν... 'Εβελ. ('Αίφνης, σπραφομένη και παρτηρούσα αυτόν βλοσυρώς). Τί θές νά πῆς ; (άκολουθεί)